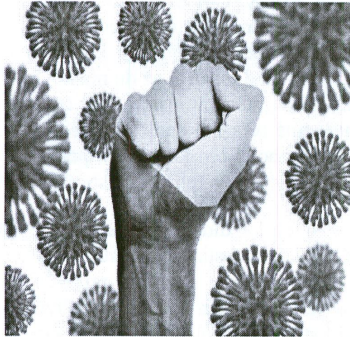

Aktuální situace ve zdravotnictví v souvislosti

s pandemií Covid-19

Po roce protiepidemických opatření, týdnech omezení a praktickém uzavření ekonomiky pokračuje tíživá situace v nemocnicích. Zdravotnický personál se dlouhodobě ocitá na pokraji vyčerpání. Na Covid nebo s Covidem denně umírá více než 200 pacientů a rekordní počet jich je ve vážném stavu na JIP. Těžký průběh nemoci navíc ohrožuje stále více mladších lidí. Urychlené očkování účinnou a bezpečnou vakcínou je jediným východiskem. Ochrana zdraví a životů pacientů přitom musí stát výše než politika

a odbornost nad osobními, či ekonomickými zájmy.

Je nepochopitelné, že když téměř všechny evropské státy preventivně dočasně pozastavily očkování vakcínou AstraZeneca do vyjasnění její bezpečnosti, Česká republika tak neučinila. Samozvaní odborníci A. Babiš a J. Blatný, spolu s ředitelkou SÚKL, rozhodli za všechny občany, že není třeba se znepokojovat. Se stejnou dávkou odbornosti posuzují „nebezpečnost“ ruské vakcíny Sputnik V. Navzdory tomu, že nemá hlášené žádné významnější nežádoucí účinky, očkuje se s ní již v 50 zemích světa, je prokazatelně účinná a Rusko dokonce podepsalo dohodu o její výrobě s Itálií, Francií, Německem a Španělskem. Tato vakcína do schválení Evropskou lékovou agenturou (EMA) našim pacientům k dispozici nebude. A to i přesto, že by ze zákona stačilo rozhodnutí ministerstva zdravotnictví na základě odborného doporučení SÚKL. EMA nyní sice nepotvrdila souvislost vakcíny AstraZeneca s úmrtími, ale sama čelí určitému zpochybnění své odbornosti a nestranosti.

Většina občanů ČR se přes prakticky nulovou vysvětlovací očkovací kampaň chce nechat očkovat. Zoufalý nedostatek vakcín, vážné organizační problémy se samotnou vakcinací a distribucí očkovacích látek, potřebný rychlý průběh brzdí. Většina členských států nyní kritizuje nespravedlivý systém rozdělování vakcín v rámci EU a sama předsedkyně EK zase poukazuje na nesolidární přístup výrobců očkovacích látek a snižování nasmolovaného počtu dávek. Česká republika stále nepostupuje dostatečně odpovědně a není schopna zabezpečit pro své občany potřebné množství vakcín a podpůrných léků, používaných ve světě při léčbě onemocnění Covid19 od různých výrobců.

KSCM důrazně vyzývá vládu, aby při řešení současné, stále se nelepšící epidemické situace, naslouchala skutečným odborníkům bez hloupé politické zaslepenosti, nastavila konečně jasná a předvídatelná pravidla s postupným návratem k běžnému životu, bez zneužívání nouzového stavu a měla na paměti především ochranu zdraví a životů občanů České republiky. Pokud to pro ni není prioritou, měli by odpovědní zvážít setrvání ve svých funkcích.

VV ÚV KSČM

Ke 150. výročí Pařížské komuny

»Komuna bojovala za osvobození všeho pracujícího lidstva, všech uražených a ponižených. Komuna jako průkopnice sociální revoluce si získala sympatie všude, kde trpí a bojuje proletariát. Její zrod a pád, existence dělnické vlády, která se zmocnila hlavního města světa a vládla mu přes dva měsíce, hrdinný boj proletariátu a jeho utrpení po porážce – to vše povzbudilo miliony dělníků, probudilo jejich naděje a získalo jejich sympatie pro socialismus.« Takovými slovy vysoce hodnotil Vladimír Iljič Lenin deset týdnů trvající vládu pracujících nad francouzskou metropolí – Pařížskou komunu. Od jejího vyhlášení uplynulo již 150 let.

Podnětem k revoluci byla rozsáhlá politická a ekonomická krize Francie za druhého císařství, průběh prusko-francouzské války a hanebná role vlády nově ustavené republiky. Paříž byla obležena německým vojskem, situace většiny jejích obyvatel byla neutěšená, lidé se potýkali s obrovskou nezaměstnaností a rozsáhlým zadlužením, bída a hlad byly realitou. Politika měšťácké vlády, demonstující neschopnost a zradu zároveň, vyvrcholila neúspěšným pokusem odzbrojit pracující organizované v Národní gardě. Reakcí byla spontánní, ale jednoznačná odpověď. Dne 18. března 1871 převzali dělníci ve slavném městě nad Seinou moc, nad pařížskou radnicí zavál rudý prapor a na vědomí všem byl vydan manifest, který mimo jiné konstatoval, že: »Pařížští proletáři po porážkách a zradě vládnoucích tříd pochopili, že udeřila jejich hodina, aby zachránili situaci převzetím vedení veřejných záležitostí do vlastních rukou. Pochopili, že je jejich nejvyšší povinností, jejich nejvyšším právem stát se pány svých osudů tím, že se chopí vládní moci.«

Pařížská komuna trvala pouhých 72 dnů, poznamenaných navíc trvalým německým obležením města a stálými útoky ze strany do Versailles uprchlé měšťácké vlády. Přesto byly její činy nebyvalé. Především představovala stát nového typu. Do svého čela postavila Radu coby pracovní, výkonný i zákonodárný sbor zároveň, ministerstva nahradila komisemi a byrokraty vyhnala, rozpustila policii a četnictvo a místo stálé armády převzala Národní garda. Pro své představitele i zaměstnance stanovila maximální plat ve výši dělnické mzdy. Komuna zrušila dluzy z činů za poslední měsíce, zastavila prodej jic zastavených v městské zastavárně a následně i všechny zastavárny zrušila.

Zakázala noční práci pekařů a převzala roli zprostředkovatele práce. Otevřela pracujícím přístup ke vzdělání a zrovnoprávnila ženy. Vydala také dekret o odluce církve od státu a znárodnila církevní majetky. Provedla řadu sociálně ekonomických opatření socialistického charakteru, například státní kontrolu podniků, když s pomocí v nich zaměstnaných dělníků převzala řízení výroby v továrnách. V zahraniční politice se řídila zásadou solidarity všech pracujících, míru a přátelství mezi národy. Po dvou měsících se však trvání Pařížské komuny naplnilo. Za německé podpory vrhla mohutná přesila versailleských vojsk do metropole. Krvavý týden započal. Komunáři se s odvahou a hrdinstvím bili o každý obvod, o každou ulici a barikádu, ale poměr sil byl nerovný. Zvláště v dělnických čtvrtích zuřil krutý boj, jehož se účastnily také ženy a děti. Na sklonku bojů se jedna z posledních skupin komunardů stáhla na hřbitov Père-Lachaise, kde byli po statečném odporu do jednoho postřeleni u zdi nazvané dodnes Zeď komunardů. Teror byl ohromný. Na 30 tisíc komunardů bylo postřeleno, ještě více jich bylo uvězněno nebo posláno na nucené práce do kolonií. Komuna byla poražena, její činy se však staly nesmrtelnými.

Rudý prapor statečných komunardů neseme hrdě dál. Historie dala za pravdu Karlu Marxovi, který bezprostředně po porážce Pařížské komuny napsal: »Dělnická Paříž se svou Komunou bude věčně oslavována jako slavná předzvěst nové společnosti. Dělnická třída bude na velký chvat ve svém srdci její mučedníky. Její vrahy přiblíží již dnes dějiny na pranýř hanby, odkud je nevykoupí ani modlitby jejich páterů.«

Milan KRAJČA, člen Výkonného výboru ÚV KSČM

Logem a volebním znakem KSČM jsou dvě červené třešně se zeleným lístkem. Proč právě tato symbolika?

Pro odpověď se musíme podívat do historie výše uvedené:

Do francouzského hlavního města Paříže vstoupilo jaro roku 1871 s povstáním lidových vrstev proti Thiersově měšťácké vládě po prohrané francouzsko-pruské válce v předcházejícím roce. Povstalecké síly vyhlásily za zpěvu **Marseillaisy 28. března 1871 Pařížskou komunu** a vytvářely v odporu proti Thiersově vládě až do 28. května 1871. Poslední bojovníci komunardů zahynuli toho dne v boji na pařížském hřbitově Père-Lachaise, na výšině, kde se dnes nachází Zeď komunardů.

Naproti zdi opatřené prostou kovovou deskou s textem »Aux morts de la Commune« (Mrtvým Komuny), kam přicházejí delegace Francouzů i jiných národů poklonit se památce prvních bojovníků za dělnickou věc, jsou náhrobní kameny a pomníky významných funkcionářů Francouzské komunistické strany a také méně známých bojovníků za sociálně spravedlivou společnost.

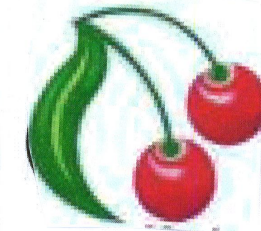
Je zde i hrob Jeana Baptisty Clémenta (1836 - 1903), autora poémy **Čas třešni**, kterou tento pokrokový Francouz věnoval své lásce Luise, ošetřovatelce raněných na barikádě v ulici Fontaine-Au-Roi. Jsou v ní tyto verše:

Čas třešni Le Temps des Cerises

Statečné občane Luise, ošetřovatelce na barikádě
Pařížské komuny v ulici Fontaine-Au-Roi v neděli 28. března 1871

Až přijde ten čas, kdy zavoní třešně,
já uslyším zas ten slavičí zpěv
a drozdovo hvízdání.

Můj klid je ten tam a já nemám stání,
v mém srdci je bouře a v žilách vře krev.
Mám ráda ten čas třešni, kdy dozrají třešně,
je milenců máj a pod oknem zní mi slavičí zpěv.
Je krátký ten čas, kdy dozrají třešně,
je milenců máj, je můj a je tvůj
a štěstí jde s námi.

Je sladký ten čas, je můj dobrý známý.
Tak zastav se na chvíli, stůj, čase, stůj!
Jak voní ten čas, čas krvavých třešni.
Ten májový květ je tvůj a je můj.
To jen kvůli nám zas dozrály třešně,
tak jen žádný strach, že láska je zlá,
že srdce ti známí.

Tou alejí snů my půjdeme sami a budeme si přát,
ať ie nekonečná.

Vždyť jen kvůli nám
dnes dozrály třešně
a slavičí svou píseň zpívat už zná.

Mám ráda ten čas, kdy do srdce bodá třešňový květ.
Ta bolest je zlá, jak májové zraní.
Já pokaždé vím, že srdce mé zraníš
a přece svou lásku ti dávám – je tvá!
Zas dozrály třešně, sama tu stojím
a slavičí svou píseň nedozpívá.

Clémentova poema o »čase třešni«, tedy o statečném boji komunardů, byla později zhudebněna.

Někteří členové strany by chtěli změnit logo, nechápu proč?!

E. Vlčková

